155| Ἀπεμακρύνθητε ἤδη ἀπ’ Ἐμοῦ καὶ εἰς μάτην ἀναζητῶ ὑμᾶς εἰς τὰς τρίβους τῆς ὁδοῦ, ἣν ἐχάραξα ὑμῖν, ἵνα ἀκολουθοῦντες ταύτην ἀναχθῆτε εἰς τὸν ἀληθῆ προορισμὸν τῆς ζωῆς ὑμῶν.

ΦΑΡΑΧ - ΤΟΜΟΣ Α΄ · https://docs.theosis.work/db/farax/farax_a/155-ἀπεμακρύνθητε-ἤδη-ἀπ-ἐμοῦ-κα/

Ἀπεμακρύνθητε καὶ διεσκορπίσθητε μακρὰν Ἐμοῦ ὡς πρόβατα ἀπωλέσαντα τὸν τόπον τῆς βοσκῆς αὐτῶν.

Οἱ κύνες Μου, πιστοὶ φύλακες τῶν Ἐντολῶν Μου, πλειστάκις ἐξαπελύθησαν, ἵνα ἀναζητήσωσιν καὶ ἐπαναφέρωσιν ὑμᾶς πρός Με. Ἀνεῦρον ὑμᾶς ἐν τῷ ἀβάτῳ πεδίῳ καὶ εἰς μάτην αἱ ὑλακαί των ἐπεδίωξαν, ὅπως ἐπαναφέρωσιν ὑμᾶς εἰς τὴν ἐγκαταλειφθεῖσαν παρ’ ὑμῶν στάνην Μου.

Οὐδεὶς ἐξ ὑμῶν προσεπάθησε διὰ τῶν ἰδίων αὐτοῦ δυνάμεων νὰ ἀκολουθήσῃ αὐτούς. Διασκορπισμένοι ζῆτε ἐν τῷ αὐχμηρῷ καὶ ἐρήμῳ τόπῳ, εἰς ὃν ἡ ἀβουλία ὑμῶν σᾶς καθωδήγησε καὶ τὰς ἐν αὐτῷ φυομένας ἀκάνθας ἐκλαμβάνετε ὡς δροσερὰν χλόην τῆς διαθρέψεως ὑμῶν. Ἐν μέσῳ τοῦ ἡμίφωτος, τὸ ὁποῖον ἤδη σᾶς περικυκλοῖ, ἡ ὑπὸ τοῦ κλίνοντος ἐν τῷ ὁρίζοντι τῆς ζωῆς ὑμῶν ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ ὄρους Μου πίπτουσα καὶ ἐξαπλουμένη πέριξ ὑμῶν Σκιά Μου ἐκλαμβάνεται παρ’ ὑμῶν ὡς φωτεινὸν μετέωρον τῆς καθοδηγούσης ὑμᾶς ὡς πρότερον Ἀκτινοβολίας Μου. Αἱ πέριξ ὑμῶν σκιαὶ τῶν ἀντικειμένων ἐπιπίπτουσιν ἐπὶ τοῦ ἐναπομένοντος φωτεινοῦ μέρους καὶ σκιάζουσι τὴν κατεύθυνσιν τῶν βημάτων ὑμῶν, τὰ ὁποῖα εἰς μάτην ἀναζητοῦσι νὰ ἀνεύρωσι τὴν ἀληθῆ ἀτραπὸν τῆς κατευθύνσεώς των. Αἱ ὑλακαὶ τῶν ἀνιχνευτικῶν κυνῶν μου εἰς μάτην ἀνακαλοῦσιν ὑμᾶς εἰς τὸ μέρος, εἰς ὃ ἵστανται ἀναμένοντες ὑμᾶς, ὅπως σᾶς καθοδηγήσωσι καὶ πάλιν πρός Με.

Ἐν μέσῳ τῶν ἐπαπειλούντων ὑμᾶς στοιχείων ἐξακολουθεῖτε νὰ παραμένητε ἀδιάφοροι. Ἐξακολουθεῖτε νὰ μένητε ἀδρανεῖς καὶ κωφεύοντες. Οὐδεμία ἐκ μέρους ὑμῶν κατεβλήθη προσπάθεια, ὅπως ἐπανέλθητε εἰς τὴν ἀτραπόν, ἐξ ἧς ἀπεμακρύνθητε ἐγκαταλείψαντές Με. Εἰς μάτην ἀνέμενον καὶ ἀναμένω ὑμᾶς. Εἰς μάτην προσεπάθησα διὰ τοῦ λόγου καὶ τῶν παραινέσεών Μου, διὰ τῶν προτροπῶν καὶ ἐκλιπαρήσεών Μου, διὰ τῶν ἐν ὀνείρῳ καθοδηγήσεών Μου, ὅπως

σᾶς ἐπαναφέρω εἰς τὴν πρὸς Ἐμὲ ἄγουσαν καὶ σᾶς ὑποδείξω τὴν ἀληθῆ τοῦ προορισμοῦ ὑμῶν κατεύθυνσιν καὶ τὸ καθῆκον ὑμῶν πρός τε ἑαυτοὺς καὶ τὰς ὑποδείξεις Μου.

Κωφεύοντες καὶ ἀδιαφοροῦντες προσεκολλήθητε ἕκαστος εἰς τὰς ἰδίας αὐτοῦ ἀτομικὰς καὶ ὑλικὰς ὑποθέσεις καὶ ἀφέθητε νὰ παρασυρθῆτε εἰς τὴν κατωφέρειαν τῶν ὑλικῶν ὑμῶν ἐπιδιώξεων.

Ζῆτε ἐν τῷ ἡμίφωτι καὶ αἱ ὀλοὲν αὐξανόμεναι καὶ μεγεθυνόμεναι σκιαὶ τοῦ περιβάλλοντός σας ἔτι μᾶλλον συσκοτίζουσι καὶ ἐπικαλύπτουσι τὰς εἰκόνας τῶν ἀναπαραστάσεων τοῦ Κόσμου Μου.

Εἰς τὸν χρόνον τοῦτον τῆς δοκιμασίας ὁλοκλήρου τῆς ἀνθρωπότητος, εἰς τὴν ἐποχὴν ταύτην, καθ’ ἣν αἱ ἠθικαὶ ἀρχαὶ κατηρρακώθησαν καὶ ἀντεκαστάθησαν διὰ τῆς ὑλικῆς δυνάμεως τῆς ἰσχύος ἐπὶ παντὸς ἀσθενεστέρου, καθ’ ἣν ἡ Ἀγάπη ἐξέλειπε καὶ ἐγκατέλειψε τὴν θέσιν της εἰς τὸ ἄνευ οἴκτου τινος μῖσος, καθ’ ἣν ἡ εὐσπλαχνία ἀντικατεστάθη διὰ τῆς θηριώδους καὶ ἀνοικτίρμονος σκληρότητος, τῆς ὑπερκορυφωθείσης κακίας, τῆς χάριν τῆς ἐξυπηρετήσεως τοῦ σκοποῦ αὐτῆς καὶ τῆς ἐξαπλώσεως τῶν ἀσυνειδήτων ἀρχῶν της πατεῖ ἐπὶ σωροῦ πτωμάτων, ἵνα διὰ τῆς ἀποσυνθέσεως τῶν σαρκῶν αὐτῶν θεμελιώσῃ καὶ οἰκοδομήσῃ τὴν ἐπὶ τοῦ κόσμου βασιλείαν της, καθ’ ἣν ἐποχὴν τὸ συνειδητὸν τοῦτο ὄν, τὸ ὁποῖον καλεῖται ἄνθρωπος, οὐδεμίαν συνείδησιν καὶ ἐπίγνωσιν ἔχον τοῦ ἀληθοῦς ἐπὶ γῆς προορισμοῦ του, ἐξωπλίσθη δι’ ὅλων τῶν ἀπανθρώπων καὶ ἐξοντωτικῶν μέσων, ὅπως ἐπιδράμῃ κατὰ τῶν ἀσθενεστέρων αὐτοῦ συνανθρώπων καὶ καθυποτάξῃ αὐτοὺς ὑπὸ τὸ πέλμα τοῦ βαρβαρωτέρου ὑποδούλου ζυγοῦ καὶ τοῦ φρικωδεστέρου θανάτου του καὶ ἐξοντώσεως, κατασφάζων, πυρπολῶν καὶ κατακρημνίζων πόλεις τε καὶ οἰκίας, μὴ φειδόμενος οὐδὲ γερόντων καὶ ἀσθενῶν, οὐδὲ τῶν θηλαζόντων νηπίων, ἀλλ’ ὡς ἀχειραγώγητος ὀδοστρωτὴρ τὰ πάντα ὡς ἀπὸ ρυτῆρος ἐλαύνων, κατακρημνίζων καὶ ἰσοπεδώνων κατὰ τὴν διάβασιν αὐτοῦ, καθ’ ἣν ἐποχὴν τὰ πάντα προσεχώρησαν καὶ ὑποκύπτουσιν εἰς τὴν ἐπονείδιστον καὶ ἄσπλαχνον βίαν, ἡ φωνὴ τοῦ ἐκ τοῦ ἐφιαλτικοῦ ὀνείρου ἀφυπνιζομένου ἀνθρώπου ἔδει νὰ ἀκουσθῇ δι’ ὑμῶν καὶ παρ’ ὑμῶν.

Καὶ ἡ παραμυθητικὴ αὐτὴ φωνή, ἥτις εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ ἐν τῷ κόσμῳ Ἐνανθρωπισθέντος καὶ Ἐνανθρωπιζομένου Θείου Λόγου, ἀκουομένη πρῶτον διὰ τῶν ὠτων ὑμῶν καὶ ὑπεισερχομένη εἰς τὰ ἔγκατα τῶν ψυχῶν ὑμῶν καὶ ἐν αὐταῖς καρποφοροῦσα θὰ ἐξήρχετο, ἵνα ἀντηχήσῃ εἰς τὰ πέρατα τῆς ὑπὸ πυρὸς καὶ σιδήρου δοκιμαζομένης ἀνθρωπότητος, ἐξαγγέλλουσα εἰς αὐτήν, ὅτι τὰ δεινὰ αὐτῆς θὰ καταπαύσουν καὶ ὅτι τὸ χυνόμενον ὑπ’ αὐτῆς αἷμα μέλλει νὰ ποτίσῃ τὸ ἄρτι φυόμενον δένδρον τῆς ἐξανθρωπίσεως, ἵνα οἱ ἀνθοῦντες καὶ καρποφοροῦντες βλαστοὶ αὐτοῦ ἐπικαλύψωσι ἅπασαν τὴν γῆν καὶ προσφέρουσι εἰς τὴν ὑπὸ τῶν πόνων δοκιμασθεῖσαν ἀνθρωπότητα τοὺς καρποὺς τῆς Αἰωνίου Εἰρήνης καὶ τῆς Ἀγάπης καὶ τῆς διαρκοῦς βασιλείας τῆς Ἐλευθερίας, Ἰσότητος καὶ

Πνευματικῆς ἐξυψώσεως καὶ Καθαγιάσεως.

Οἱ ἀμνοὶ ὡς πρόβατα ἐπὶ σφαγὴν φερόμενοι ὁδεύουσι πρὸς αὐτήν. Οἱ σφαγιασταὶ ἀκονίζουσι τὰς μαχαίρας αὐτῶν καὶ οἱ τηρηταί τῶν νόμων σιγοῦσι. Ἡ φωνὴ κατεπνίγη καὶ τὸ πνεῦμα τῆς κακίας ἐπιβασιλεύει ἤδη. Ἀλλὰ οἱ πρὸς σφαγὴν φερόμενοι ἀμνοί, θυσιαστήριος ἐξιλέωσις γενόμενοι, τὴν σωτηρίαν τῶν ὑπολοίπων ἐπιφέρουσιν. Αἱ δὲ ὑπὸ τῶν σφαγιαστῶν ἀκονισθεῖσαι μάχαιραι τῶν γαστέρων αὐτῶν τὰ ἔγκατα διανοίξωσιν καὶ διὰ τῆς διασχίσεως αὐτῶν καταπέσωσιν. Ἡ δὲ καταπνιγομένη φωνὴ διασπῶσα τὸν περισφίγγοντα αὐτὴν κλοιὸν ἀφεθήσεται ἐλευθέρα, ἵνα διὰ τοῦ ἐλευθέρου λόγου αὐτῆς καταπνίξῃ τὴν κακίαν καὶ στερεώσῃ ἐπὶ τῶν βάθρων τοῦ κόσμου **τῶν Νέων Ἀρχῶν καὶ ἰδεῶν διὰ τῆς εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ἐνανθρωπίσεως τοῦ Θείου Λόγου τὴν Αἰώνιον βασιλείαν τῆς Ἀγάπης καὶ Δικαιοσύνης, τῆς Ἰσότητος καὶ Ἐλευθερίας ἐν ἐξανθρωπισθησομένῃ δι’ αὐτῶν Ἀνθρωπότητι.**

7/7/1940